

Prijatelji Centra Aletti

Če želite naslednje številke lista Prijatelji Centra Aletti prejemati po elektronski pošti, nam, prosimo, pošljite svoj naslov.

• ŠT. 11 • VELIKA NOČ 2009 •

JEZUS SREČA SVOJO MATER, Križev pot na Mengorah Volčce - Tolmin

Dragi prijatelji,

voščilo za bližajoče se velikonočne praznike vam pišem s spuščajočega se hodnika, ki vodi v kripto patra Pija.

Mozaik, ki ga ustvarjamo na obeh straneh hodnika, predstavlja vzporedno prizore iz življenja sv. patra Pija in sv. Frančiška, ki se ujemajo v duhovnem smislu.

Ta dva svetnika nas opozarjata, da je v življenju – pa čeprav se tega pogosto ne zavedamo – resnično potreben duhovni boj: da bi živeli življenje, ki ostane, je potrebna pripravljenost za odpoved zlu in za boj proti njemu.

Frančišek in pater Pij nam s svojimi stigmami pričujeta, da v boju proti zlu lahko zmagamo s Kristusom in v Kristusu ter da se nikoli ne bojujemo sami.

Nositi v našem telesu Kristusovo smrt, umreti z Njim je edini način, da živimo. Gotovost, da bomo vstali od mrtvih – tako, kot je naš novi človek prišel iz krstne kopele in kot je naše novo življenje sedaj s Kristusom shranjeno v Bogu – nam odpira razum, dušo in celo čute za tisto luč in tiste okuse življenja, ki jih sicer zaradi greha ni mogoče okušati.

Zato zadnji mozaični prizori patra Pija in Frančiška slavijo polnost življenja.

Tudi vam, dragi prijatelji in dobrotniki, želimo, da bi zaradi vaše dobrote do nas že sedaj milostno okušali tisto življenje, ki ostaja za večno.

P. P. J. Rupnik
in ekipa Centra Aletti

V službi spoznavanja in globljega zaupanja

P. Milan Žust, član ekipe Centra Aletti in predstojnik tukajšnje jezuitske skupnosti, že skoraj tri leta večino svojega časa preživi zunaj Centra. Od maja leta 2006 namreč dela na Papeškem svetu za pospeševanje edinosti kristjanov. Ta vatičanski oddelek, ki ga trenutno vodi kardinal Walter Kasper, je bil ustanovljen ob drugem vatičanskem cerkvenem zboru, ko so se koncilski očetje resneje zavedli potrebe po srečanju z drugimi kristjani in je močno zrasla želja po večji povezanosti z vsemi, ki se imenujejo učenci Jezusa Kristusa. P. Milan dela predvsem na področju odnosov s pravoslavnimi Cerkvami iz slovanskih dežel, obenem pa se ukvarja tudi s štipendijami za pravoslavne bogoslovce, ki študirajo v katoliških ustanovah. Povabili smo ga, da nam kratko spregovori o svojem delu.

Pri delu v Papeškem svetu za pospeševanje edinosti kristjanov so pomembni mnogi vidiki, temeljna pa so srečanja, medosebni odnosi, rast v zaupanju. Glavni razlog razkolov, ki so se dogodili v raznih obdobjih

ih zgodovine krščanstva, je bil greh, ki je v bistvu osredotočenje nase in odmik od drugega. Posledica tega je pomanjkanje srečanj in globljega medsebojnega spoznavanja. Edinost kristjanov je tako postajala bolj šibka, rasla pa je večja osredotočenost na lastne izraze vere. Zaradi razlik v izražanju vere, ki so predvsem sad pestrosti kultur in miselnosti, je prihajalo do vse večjih sporov, predsodki so postajali vedno močnejši.

Naše glavno delo v Papeškem svetu je zato prizadevanje, da bi se z drugimi kristjani srečali, da bi se bolje spoznali med seboj in da bi si znova pridobili zaupanje, ki smo ga izgubili. To pa je potrebno tako med verniki kot tudi med odgovornimi za posamezne Cerkve. V nekem smislu delamo na raznih področjih, tako z verniki kot z njihovimi pastirji. Vendar pa so naša glavna skrb stiki s škofi in drugimi odgovornimi v Cerkvi, tako katoliški kot pravoslavni ter v protestantskih skupnostih – oni naj bi potem vsak na svoj način to željo po edinosti prenašali na svoje skupnosti, med vernike.

Po eni strani odkrivam, kako je za moje sedanje poslanstvo potrebno ogromno znanja, ki ga le počasi pridobivam. Istočasno pa se vedno bolj zavedam, da sem

za to delo veliko prejel že v otroških letih in v letih odraščanja. Po Božji milosti sem namreč velikokrat uspel biti v dobrih odnosih tudi z ljudmi, ki so bili med seboj sprti. To se je dogajalo tako doma kot med sovrstniki, pa tudi pri prvih poslanstvih znotraj Družbe Jezusove, in sicer tako med ljudmi različnih narodnosti kot med ljudmi različnih nazorov. Kar se tiče konkretnih odnosov s pravoslavnimi, sem veliko prejel v Centru Aletti, kjer sem imel priložnost srečati mnoge pravoslavne, ki so bili pri nas kot gostje, ter v času svojega študija na Pravoslavnem teološkem inštitutu sv. Sergeja v Parizu, kjer sem skupaj z njimi obiskoval njihova bogoslužja in predavanja ter se z njimi družil pri obedih. Z nekaterimi smo postali celo prijatelji – še posebej bi rad omenil velikega pravoslavnega teologa in mojega profesorja v Parizu, Oliverja Clémenta. Vse te izkušnje, od otroštva do danes, so temelj mojemu sedanjemu prizadevanju za edinost med kristjani.

Predvsem pa je pomembno poudariti, da ne gre za to, da bi mi ustvarili edinost. Vsi, ki smo v krstu prerojeni in presajeni v Kristusa, smo v Njem že povezani med seboj, smo že eno. To prerojenje, ta odnos s Kristusom je dar Svetega Duha, ki nas

P. MILAN PREVAJA POGOVOR MED PAPEŽEM IN DVEMA PRAVOSLAVNIMA ŠKOFOMA

edini lahko poveže z Njim in med seboj v eno, njegovo Cerkev. Sveti Duh je tisti, ki vliva ljubezen v naša srca, kot pravi sv. Pavel (Rm 5,5). Prav ta ljubezen, ki je enaka ljubezni Kristusa v velikonočni skrivnosti, je tista moč, ki edina lahko gre preko sporov in napetosti ter nas lahko znova poveže. V molitvi, v odnosu z Očetom, Sinom in Svetim Duhom prejemo tisto ljubezen, ki naše srce očisti predsodkov, da se lahko spet srečamo z drugimi in drugačnimi. S srečanji v taki notranji drži pa istočasno omogočamo, da Sveti Duh deluje tudi v drugih ljudeh, da nas povezuje med seboj. Prizadevanje za to je zelo raznoliko, od srečanj in pogovorov do predavanj in pisanja člankov, temeljna pri vsem tem pa je drža molitve. Ne gre brez težav; izkušnje nerazumevanja, nesprejemanja in zavračanja s strani pripadnikov drugih veroizpovedi so vsakdanji kruh – če pa je to živeto z Njim, ki nam je dal zgled potrpežljivosti na svojem križevem potu, potem bodo vse te žrtvice obrodile sad, in marsikaj od tega že vidimo in okušamo.

Med pravoslavniimi Cerkvami je največji Moskovski patriarhat, ki zajema skoraj vso bivšo Sovjetsko zvezo. Prav to področje je moja glavna skrb. Trudim se spoznavati njihovo zgodovino in sedanji položaj, predvsem pa konkretne ljudi. Ni lahko iti preko predsodkov, ki jih imam od prej in s katerimi me drugi vedno znova »bombardirajo«. Prav dejstvo, da kar nekaj pravoslavniih Rusov poznam osebno, vključno s sedanjim patriarhom, mi veliko pomaga, da si ustvarjam bolj realno podobo te Cerkve. Osebni odnosi in prijateljstva

mi pomagajo spoznati in doumeti to, do česar s samim znanjem ne bi nikoli prišel. Skušam gledati na njihovo življenje tudi z njihovega zornega kota, ne le s svojega, kot se nam pogosto dogaja. Osebna poznanstva mi pomagajo odkrivati mnoga bogastva tako v njihovem izročilu kot v sedanjem cerkvenem življenju – eno in drugo se mi odkriva v neizmerni lepoti. Zgolj ob hladnem učenju pa bi to imelo čisto drugačen okus, kaj šele, če bi pri-mešal še kup predsodkov...

Odprtost, razumevanje in sprejemanje v odnosih z drugimi kristjani pa seveda zahteva tudi veliko mero previdnosti in predvsem razločevanja. Prijaznost in zaupanje se prepletata z odgovorno pozornostjo, z občutljivostjo za pravičnost in vzajemnost. Prava ljubezen da vso prednost drugemu, se mu popolnoma izroča, obenem pa ni slepa, ampak je odgovorna, v stalnem preverjanju tega, kaj je v večjo Božjo slavo.

Pri vsem tem vidimo, da se ne moremo izogniti nekemu – sicer le navideznemu – protislovju. Vendar pa ta značilnost označuje vse temeljne verske resnice: Bog je eden, pa vendar je občestvo treh svetih oseb; Marija je Mati in istočasno Devica; smo že odrešeni, pa vendar še na poti odrešenja, itd. Ne »eno ali drugo«, ampak »eno in drugo skupaj«. Ne gre za izključevanje: »ali mi ali oni«, ampak »mi in oni« smo Kristusova Cerkev (velja predvsem za odnose s pravoslavniimi), pa čeprav žal še vedno razdeljeni. Razpeti smo med »že« in »še ne«... ta razpetost pa, če je živeta s Kristusom, lahko kljub svoji bolečini prinese obilne sadove edinosti in povezano-

sti. V središču dela za edinost je zato velikonočna skrivnost Kristusa, ki edini lahko spravi med seboj razna protislovja.

Ker je Kristus zaupal Očetu, je lahko izročil svoje življenje nam in sicer vse do smrti – zaupal je, da mu ga bo Oče spet vrnil, in tako se je zgodilo. In ker je Kristus s tem zaupal tudi ljudem in se jim je izročil, je tudi v njih raslo zaupanje do Njega in do vseh, ki so njegovi. Upam, da ob izkušnji velikonočnega tridnevja tudi v nas raste zaupanje v sočloveka, med drugim tudi v naše pravoslavne in druge brate in sestre. In kolikor se jim bomo izročili, kolikor jim bomo zaupali, toliko se bomo zblížali, toliko bolj bodo tudi oni zaupali nam. Samo v takem ozračju zaupanja je mogoče razrešiti teološka in druga vprašanja, ki še ostajajo. Če zaupanja ni, potem bo vsak našel dovolj razlogov, na videz svetih, da bo sebe branil in drugega potolkel. Ko pa raste zaupanje, se šele lahko poslušamo in prav razumemo in odpira se možnost za spravo in pravi dialog.

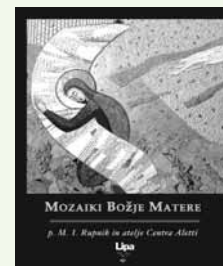
KNJIŽNI KOTIČEK

“GLEDALI BODO VANJ, KI SO GA PREBODLI”
Križev pot z mozaiki p. Rupnika in ateljeja Centra Aletti
32 barvnih strani
5 evrov

Predstavljamo vam dve knjižni novosti, v katerih se mozaične podobe prepletajo z duhovnim besedilom p. Rupnika in z odlomki iz starih krš čanskih spisov.

Knjižici lahko naročite pri založbi Lipa v Rimu ali pri založbi Ognjišče v Kopru, tel. (05) 61-17-220 ali (05) 63-00-101. ognjisce.narocila@ognjisce.si www.ognjisce.si

MOZAIKI BOŽJE MATERE
p. M. I. Rupnik in atelje Centra Aletti
40 barvnih strani
7 evrov

Lipa Edizioni via Paolina 25, 00184 Roma
Tel. +39-06-4747770 - Fax : +39-06-485876
info.lipa@lipaonline.org - www.lipaonline.org

“V zrenju življenja”

V spomin na Oliverja Clémenta

15. januarja je umrl Olivier Clément. Ko ga v občestvu s svetimi čutimo še bliže, se ga spominjamo ob njegovem pričevanju o starosti in boleznih.

Starost je zame prišla, ne da bi o tem razmišljal. Vedno sem bil bolj zaskrbljen glede gub, ki zakrivajo obličje krščanstva, kakor pa glede svojih. Delaš (čeprav, res je, vedno manj), moliš (ne veliko več kot takrat, ko si bil aktiven), pogosteje imaš skušnjave, da bi bral kriminalne romane. Potem pa kar naenkrat pride do negotovosti. Prsi se ti ponoči stiskajo v nespečnosti, noge nočejo hoditi. Nekateri imajo srečo, da ostanejo aktivni in okretni vse do konca. Umrejo kot bojevniki. Malo jim zavidam. In vendar je najbolj pomembno, da ne zdrsneš v naveličanost nad samim seboj – to je čustvo, ki vodi v pobitost in hudobijo. Dandanes v deželah, kjer smo pretirano pozorni na zdravje, mnogi uspejo dočakati visoko starost, vendar na beden način. Propadlo in ponižujoče življenje, ko so poškodovani možgani in temeljne življenjske funkcije. Meni, ki imam to srečo, da sem še pri sebi, pa naj Bog da ponižnost – da, tudi jaz sem nekaj odvrtnega – in tudi zaupanje. Nedosegljivi ideal ostaja primer filozofa Plotina. Star, bolan je oddajal gnusen vonj, vendar je govoril o lepoti na tak način, da so se njegovi učenci zbirali okrog njega in se množili. Mene, ki nisem ne Plotin ne Porfirij, bi znala doleteti tudi lepa usoda Janeza Skota Eriugena, ki so ga spravili s sveta njegovi lastni študentje. A to je literatura. Če uspemo v slabosti malo moliti, nam starost in bolezen odzvameta težo mnogih zamer, mnogih sanj, pomagata nam odpustiti tistim, ki so nas užalili, kakor tudi molimo v očenašu. In potem, kar zadeva tiste, ki smo jih mi prizadeli, nam ostane pokora in, čeprav ne vedno, nekakšna sprava...

V boleznih, ki me že dve leti priklepa na posteljo [članek je nastal junija 2007], sem odkril krepost pričakovanja. Znati čakati. Prej sem poznal takojšnjo skladnost med hoteti in storiti. Hotel sem dvigniti roko in sem jo dvignil. Hotel sem pisati, vzel sem pisalo in sem pisal. Danes hočem pisati in ne morem, moja roka se ne premakne. Ko nekaj hočem, moram zakričati, da me slišijo, in potem čakati, da nekdo pride, ko more. Naučiti se moram čakati. Preprosto čakati, kakor nas čaka Bog sam. V tem sem odkril razsežnost upanja: potrpežljivost pričakovanja. Tako se ves moj čas odvija okrog pričakovanja. Čakam Boga – to je tisto, kar delam kot bolan in star. Ne morem ničesar delati, lahko pa poslušam in čakam. Lahko uporabljam roke, vendar ne dlani.

Lahko vidim, vendar ne morem pisati. Za nekoga, ki je vse življenje pisal, je to težko. Počutim se kot pokvarjen instrument v vseh smislih. Čakam, da me nekdo popravi, premakne, očisti. Čakam, da bom vržen v Boga. Nikomur ničesar ne ukazujem, ubogam. To je moje življenje.

Tako je, kot bi se v bistvu vse odigralo na barvah časa, hočem reči notranjega časa. Če je za nas smrt padec v nič, potem čas dobi barvo tesnobe. Če pa je odprtost v luč, se čas obarva z upanjem. Čas, ali bolje: trenutek. Za starca, kot za otroka, jutri ne obstaja. Obstaja danes, v katerem vera lahko spremeni tesnobo v upanje, smrt v vstajenje. In to je tudi smisel Cerkve, v kateri smo osvobojeni zaskrbljenosti nad trajanjem. Na vsak način se bistveno nadaljuje, se pravi občestvo svetih, ki gre skozme in ki se ne morem pretrgati. Jasno, ko smo stari, se ne moremo več boriti in ne služiti. S posebno intenzivnostjo doživljamo bolečino ljudi. Glede tega bi tu obrnil Rilkejev verz: “Kdor koli zdaj joka na svetu, joka nad menoj”. Rekel bi raje: “Kdor koli zdaj joka na svetu, sem jaz, ki jokam...” In res je. Ko vidim in slišim določene stvari, se mi zgodi, da prav neumno, smešno jokam. Vendar vem, da je Kristusovo vstajenje zadnja beseda. Če se nekega dne bolečina zasadi v celotno meso, postane neznosna. Zato upam, da bodo protibolečinske terapije uspele ublažiti bolečino, ne da bi zasenčile zavest. Umreti v miru in pri zavesti – to prosimo pri vsakem evharističnem slavju. Vemo, da se mučenci v pravem pomenu besede v uri najbolj resničnega

trpljenja izročijo Kristusu. V tistem trenutku spoznajo izkušnjo vstajenja, neskončno radost. O tem imamo v antiki ogromno pričevanj, brez pesniškega poleta in vzvišenosti. Jaz sam sem poslušal pričevanja sodobnikov, ki so bili tik pred zdajci iztrgani smrti. Ne verjamem, da umremo sami. Kristus nas čaka, čaka človeka v smrti, tudi v najbolj osamljeni, najbolj bedni.

In, seveda, če Bog dopusti, je dobro, da v tistih zadnjih trenutkih ne preneha molitev in prisotnost naših dragih. Roka, položena na našo roko, na čelo... Kako velika je tedaj prisotnost prijatelja, predvsem ženske, zadnjega materinstva. V preteklosti, kot je pokazal Philippe Ariès, je umirajoči uredil svoj odhod v skladu s točno določenim obredom: okrog sebe je zbral sorodnike in prijatelje, izrazil je svojo poslednjo voljo, izrekel je kakšno besedo miru in upanja. Danes j to redko, ker pogosto umiramo v bolnišnicah, brez zavesti in osamljeni. Zakaj bi kritizirali? Bolje je, da ponovno preberemo dve kratki pripovedi, v katerih je Tolstoj povedal bistveno o smrti: *Smrt Ivana Iliča* in *Gospodar in hlapec*. Vsakič pride do spreobrnjenja, do bolečega preobrata srca vse do darovanja svojega življenja za drugega. In vedno ta predor nakazuje nekakšen maternični prehod, ki se konča z izhodom v svetlobo... V tem času sem odkril čudovite stvari: oblake. Veter. Odkril sem, da se da videti veter! Ptice gredo v nebo. Skozi okno vidim zvonik bližnje cerkve in na obzorju veliko baziliko Presvetega Srca Jezusovega. Vidim Presveto srce in križ na zvoniku cerkve. Vse je tu. Srce in križ. Goreče srce, žareče ognjišče, srce Boga, ki postane človek, srce Pariza, srce zemlje, skupaj Božje srce in srce zemlje. Zdi se mi velika sreča, da lahko vidim srce in križ. Velika sreča je, ko si v postelji, da lahko skozi okno vidiš nebo, zvonik, baziliko... Božje srce je kot prisotnost, kot obljuba.

Odkril sem tudi vrednost življenja rastlin. Nekaj ur dnevno lahko sedim pred teraso in jih gledam. Naučil sem se opazovati zeleno bilko ki raste, še preden požene cvet; ganejo me barva, ukrivljenost, čistina, ki jo izraža. Naučil sem se odkrivati, da je življenje rastlin zares čudovito. Ko smo zdravi in mladi, to nima takšne vrednosti, zato ne dajemo veliko pomena rastlinam. Sedaj razumem, da gre za življenje, ki je preprosto, ki raste, ne da bi odločalo, temveč je pokorno. Rad bi se naučil biti pokoren življenju, ki je v meni, in sicer tudi v tem položaju, ko se ne morem gibati, ko ne morem zase ničesar odločati.

Moj zaklad je Bog. Bog v notranjem življenju. Vendar se o tem ne sme govoriti. Je preveč globoko. In vendar zrem življenje, ko gledam lepoto cvetov.

Končno pri patru Piju

Tokrat smo našli sneg. Hvala Bogu, tako lahko povemo nekaj novega po tolikih letih dežja!

Smo v mestecu San Giovanni Rotondo, pri patru Piju. To delo smo zelo dolgo pričakovali, ker smo ga zaradi zapletov pri ključnih gradbenih delih v kripti morali neprestano odlagati. Medtem ko pišem, delamo v velikem spuščajočem se hodniku, ki vodi v kripto. Končali smo že večji del niš – vseh je 36 –, vendar smo šele na polovici tega, kar naj bi naredili v tej prvi, predvelikonočni fazi, saj je hodnik oblikovan tako, da so zadnji prizori v nišah vsaj dvakrat večji od prvih. Ko pa boste brali te vrstice, bo delo v hodniku gotovo že končano.

Ni primerno, da bi se šalili glede čudežev patra Pija, vendar je veliko stvari, ki jih radi pripišemo prav njegovi priprošnji. Gotovo namreč ni povsem samoumevno, da ob tako zahtevnem delu – vsekakor doslej najbolj zahtevnem, saj gre za 2000 m² mozaika – namesto malodušja ali zaskrbljenosti čutimo, upam si reči, samo nekaj utrujenosti – toliko, kolikor je treba, da si še normalen, hočem reči – in tudi malo brezskrbnosti – toliko, kolikor je treba, da stvari ne jemlješ na lahko, obenem pa te ne

povozijo. Tu delamo že dva tedna z običajnim ritmom, čakata pa nas še dva taka meseca. Tukajšnji tehniki nam skorajda odnašajo delovni oder, medtem ko še sedimo na njem, saj jih nimajo dovolj in jih sproti razstavljajo in postavljajo, tako da lahko nadaljujemo z delom. Vendar delamo z mirom, ki je skorajda otipljiv.

Mozaik v San Giovanni Rotondo je za nas nova izkušnja dela na svetem kraju, kraju, ki ga je posvetila prisotnost patra Pija in vseh tistih, ki so se srečali z njegovim pogledom in pustili, da jih je po njem spreobrnila in očistila Božja Beseda. Ta pogled se še vedno čuti. Preden rečeš kakšno neumnost, tudi tukaj ne pomisliš dvakrat, vseeno jo rečeš. Ko pa si jo izrekel, pride misel na to, kar bi ti rekel ali naredil pater Pij, in to postane razlog, da skušaš nehati...

Kaj naj vam še rečem? Kot običajno smo tudi tukaj sprejeti kot Frančišek pri sultanu, ki smo ga upodobili na enem od prizorov. Prve dni nas je nekoliko zeblo, pa so nam bratje kapucini prinesli zalogo žganja, likerčkov in podobnega, tako da žeje gotovo nismo trpeli, lakote pa še manj. Zdi se mi, da nas pater Pij gleda prav po bratih, ki nas vsak dan obišejo in nam pokažejo, kako cenijo naše delo. In to zelo cenimo tudi mi, kakor tudi kraj, kjer smo gostje in kjer smo našli celo vrsto ljudi, ki so pripravljene poskrbeti za vse potrebno. Ko smo prišli, so se začeli z nami pogovarjati po angleško – rekli so jim, da smo mednarodna skupina, torej praktično Američani (!) –, vendar smo jim razložili, da pravzaprav boljše razumemo njihovo apuljsko narečje! In dejansko se je Stanko, svak p. Marka, začel pogovarjati tudi z delavci, ki končuje-

jo pripravljala dela v kripti in ki so nam na razpolago pri vsakršni tehnični težavi, in povem vam, da se – prvi v slovenščini in drugi v apuljščini –, ko je treba, odlično razumejo.

Tokrat je moral tudi p. Marko omejiti svoje katastrofalne napovedi, saj smo že na začetku potovanja doživeli poseben “žegen”. Za izhod iz Rima je namreč p. Marko glede na uro predvideval neznosen promet – in raje vam ne povem, kaj vse si je izmišljeval, da bi se temu izognil –, potem pa je presenečen ugotovil – in mi z njim, odprtih ust – da je neznano kako vse teklo gladko tam, kjer je sicer ob petkih in svetkih ob tisti uri vse blokirano. Skratka, počasi se tudi on uči, da je dobro dvakrat pomisliti, preden spregovoriš! Zelo dobro pa govori zjutraj, ko imamo ob sedmih mašo. Tedaj nam v pridigi razlaga mozaične prizore, vsak dan en prizor svetega Frančiška in patra Pija na drugi strani, kajti mozaik na hodniku je zamišljen tako, da prepleta pripoved Frančiškovega in Pijevega življenja, trenutke, kjer sta postajala vse bolj podobna Kristusu, v zgodbah, ki so postavljene druga ob drugo, ker imajo skupen pomen, kljub temu, da so življenjske situacije različne. In p. Marko govori tako dobro, da prav nihče ne spi.

Vsekakor pa do junija molite za nas. Patru Piju bo vseč in nam boste zelo pomagali.

CENTER ALETTI • VIA PAOLINA 25 • 00184 RIM, ITALIJA • TEL.: 0039 06 4824588 • FAKS: 0039 06 485876 • WWW.CENTROALETTI.COM

USTANOVA CENTER ALETTI • C. POD TIČNICO 3 • 1381 RAKEK • TEL.: 031236100 • FUNDACIJA@CENTROALETTI.COM

ŠT. TRANSAKCIJSKEGA RAČUNA: 24400-9004484221. PRI MOREBITNI DONACIJI VEDNO NAPIŠITE SVOJ NASLOV.

POSILANSTVO CENTRA ALETTI LAHKO PODPRETE TUDI Z NAMENITVIJO DELA DOHODNINE: USTANOVA CENTER ALETTI (NAZIV UPRAVIČENCA); 70800758 (DAVČNA ŠTEVILKA)